

COMPROMÍS AMB LA IMMIGRACIÓ

el butlletí
de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

Orientacions i objectius
 [03] **Tres majúscules**
Prioritat, Responsables, Intercanvi » Comitè permanent

Llegir l'Evangelí avui
 [04] **Església i misteri de l'Encarnació. El posicionament de Déu a favor dels pobres**
 » Jordi Fontbona

Informa't i forma't
 [05] **Els nostres consiliaris escriuen** » Mercè Solé

Vida del Moviment
 [06] **Fomentar la integració i organitzar la convivència** » MTCE
 [08] **La carícia de Déu. Trobada de Final de Curs a la Zona Montserrat** » Teresa Canals
 [09] **Sacsejats i confortats. Recés agost 2007** » Cesc Cónsola

[10] **Monografia de la Zona del Vallès Occidental**
 [12] **Bilbao te espera** » Grupo de coordinació del intercanvi
 [12] **Accions i intercanvis des de Girona. Entorn de l'1 de Maig**
 » Maribel Pena i Casas
 [14] **En un lugar de Andalucía. Encuentro de militantes en la tarde cordobesa** » Grup La Florida

Parlem amb
 [15] **Prudenci Merayo responsable sortint del Baix Llobregat. Responsable de zona: un servei a la classe obrera i a l'església**
 » Albert Marín

Un dia en la vida de...
 [17] **Eulàlia Arfelis, mare de família i professora**

Col·laboracions
 [18] **Carta abierta al Papa**
 » Claude Lacaille
 [19] **La salut i el problema okupa**
 » Cesc Cónsola i Alvarez
 [20] **Jornades contra la tortura: 19 i 20 d'octubre del 2007**
 [21] **Reflexiones después de la lectura de Diez valores éticos de Joan Bestard** » Manolita Olmos i Jaume Ribas
 [22] **Famílies solidàries** » Toni Ferrer, Núria Estruga
 [23] **"Vine'm a veure i saluda a tothom que preguntis de la meva part"** » Grup de Santa Margarida de Montbui

Cultura
 [24] **Per què parir. Crònica d'un desengany** Autora: Anna Grau
 [24] **Déus, creences i neurones: un acostament científic a la religió** Autor: Ramon M. Nogués

Presentació

Aquest butlletí que ara teniu a les mans està farcit de vida: sincerament emocional comprovar la vitalitat del moviment, la vida dels militants, el seu compromís al llarg dels anys: el jovent amb l'atenció i el servei als altres, com el grup de Girona, la Núria i el Toni, i l'Eulàlia; i els més grans, amb uns testimonis que ens ajuden a tots en l'acció i la vida, com el de la Rosita, el Pruden...

Us sentireu també tocats per la reflexió que fan els militants i les militants que escriuen a títol personal, com el Cesc sobre els okupes i el recés/exercicis d'estiu; o en nom de zones, sobre la Zona Montserrat o la monografia de la Zona del Vallès Occidental.

Ens poden ajudar a reflexionar sobre la prioritat del curs l'es-

crit d'en Jordi Fontbona i la carta d'un missioner canadenc al Papa.

El temps d'estiu ha estat temps de trobades i anar a Andalusia ha estat una oportunitat de retrobament amb els companys de Còrdova ("En un lugar de Andalucía"). Però no cal que sigui estiu per retrobar-nos amb els companys de fora de Catalunya i les Illes Balears, per això esteu convidats a l'intercanvi amb els militants d'Andalusia, de Madrid i de Bilbao que es farà a Bilbao a primer de novembre.

I per reflexionar sobre la precarietat, com a colofó de la prioritat del curs passat, us ajudarà llegir el Dossier sobre la immigració, que són unes reflexions d'Esteban Tabares, i també la Declaració Final de Sevilla del semi-

nari "Emigració a Europa" del MTCE.

I encara hi ha més coses, els nostres consiliaris han escrit llibres que ens poden ajudar, descobriu-los a la secció Informa't i Forma't. I com sempre tanquem el butlletí recomanant un parell de llibres més. Ah! Si en llegiu cap, podeu fer com la Manolita i en Jaume que sovint ens envien les seves impressions de la lectura.

Bé per aquest número ja n'hi ha prou. Si les vostres obligacions us ho permeten (treball, fills, amics, néts...) us el podeu llegir tot en una tarda; si no, a estones, mentre aneu en un transport públic, o a la Renfe --mentre espereu que es resolgui la darrera avaria... On sigui, llegiu-lo que val la pena.

Revista trimestral de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears
 c/Rivadeneyra, 6 8è 08002 BARCELONA

tel. 93 412 48 88 fax 93 318 81 87 acocat@arrakis.es www.treballadors.org/aco

Equip de redacció» Albert Marín, Enric Mateu, Josep Pascual, Cèlia Santiago, Ton Clapés, Núria Cellalbo i Jordi Joan Aymerich.

Impressió» Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació» Jordi Bertran Cequiel

Tres majúscules

Prioritat, Responsables, Intercanvi

COMITÈ PERMANENT

Estem iniciant el curs 2007-08 i la prioritat aprovada en el darrer Consell (Begues maig 2005) que hem presentat en la Jornada General del 12 d'octubre és: "Com ens sentim Església i aportem a les comunitats parroquials el nostre testimoni obrer". Se'n planteja revisar la nostra vivència d'Església. Com ens sentim formant part d'una comunitat més ampla que l'ACO, que creu en Jesús i que fa camí des de diferents realitats i processos tant personals com col·lectius.

Molts militants de l'ACO estem compromesos a les nostres comunitats parroquials. Des de la nostra consciència obrera i des de la nostra manera de viure la fe, lligada a la vida, ens plantejem què podem aportar a les nostres comunitats, en què podem contribuir perquè siguin comunitats cristianes més obertes, acollidores, que transmetin millor una realitat d'Església fidel a l'Evangelí.

L'ACO ens convida a tots, des de la realitat i experiència d'Església que estem vivint i tenint en compte el procés personal de cadascú, a reflexionar sobre què rebem de les nostres comunitats parroquials i a plantejar-nos quina podria ser la nostra participació i implicació en aquestes comunitats i/o en altres realitats d'Església.

Els objectius del curs els podem resumir en quatre:

- Reflexionar com ens sentim en comunitat amb el conjunt de l'Església.
- Veure com fem present a les nostres comunitats parroquials la realitat del món obrer i la nostra vivència d'Església.
- Vetllar per descobrir què rebem de l'Església-comunitat i què hi aportem nosaltres, per fer possible unes comunitats més fidels a l'Evangelí, obertes al món i a la vida.
- Revisar i/o redescobrir la celebració de la nostra fe.

Durant aquest curs que comencem una activitat molt important serà la Trobada de Responsables prevista per el 2 i 3 de febrer, aproximadament a la meitat del curs. Ja des d'ara hauríem de fer un esforç planificat perquè tots els responsables de grup, de comissions i de zona, poguéssiu participar en aquesta trobada. És un moment clau de l'ACO. Si el moviment el fem tots, els responsables hi tenim un paper molt important perquè això sigui possible. Cal que us reserveu des d'ara aquesta data en les vostres atapeïdes agendes.

En aquesta trobada busquem un doble objectiu: revisar com avança el pla de curs i prendre les accions que calgui per fer-ho, i alhora procurem donar eines de formació i reflexió que ajudin els responsables.

Dins l'empenta de creixement del moviment, és previst que a primers de novembre, aprofitant el pont de Tots Sants, fem la 3a Trobada d'Intercanvi. Els militants de la diòcesi de Bilbao acolliran els militants provinents de Madrid, Còrdova, Catalunya i les Illes Balears.

Aquesta 3a Trobada obeeix a la necessitat de compartir problemàtiques i experiències de les diferents realitats, a la necessitat d'estar a prop del moviment ACO, d'oferir espais de formació propers, i de consolidar la trobada com a font d'aliment per a les realitats més allunyades i de donar a conèixer el moviment a les diferents entitats eclesials i socials on es realitza l'intercanvi.

Església i misteri de l'Encarnació

El posicionament de Déu a favor dels pobres

JORDI FONTBONA
CONSILIARI D'ACO

“Tota obra de Déu comença al pessebre” (A. Chevrier)

1) *Mentre eren allà se li van complir els dies, i va néixer el seu fill primogènit: ella el va faixar amb bolquers i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat cap lloc on hostatjar-se (Lc 2,6-7).*

Déu s'encarna i es fa home, començant i situant-se a baix de tot. Entre els més pobres (pastors i en una menjadora d'animals).

La salvació, l'alliberament de la humanitat, comença a baix. El salvador del món, Déu encarnat, neix en un pessebre: *Us ha nascut un Salvador, que és el Messies, el Senyor (Lc 2,11).*

I el senyal que confirma i avala aquest misteri i posicionament de Déu és un infant ajagut en una menjadora: *Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora (Lc 2,12).*

El posicionament de Déu és clar: Déu vol començar la salvació definitiva amb els pobres del món. Fent-se un d'ells. Ells són els primers testimonis d'aquest posicionament de Déu, de la seva revelació. Del misteri de l'Encarnació.

És per això que la salvació del món ve de baix, dels pobres, perquè aquest és el voler de Déu, i per això l'itinerari que va fer Jesús va de baix de tot a dalt de tot: *Ell que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau... Per això Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom (Fl 2,5-11).*

2) Si l'Església no se situa també a baix i fa camí amb els de baix, no està anunciant de fet, encara que ho faci de paraula, la salvació de Jesucrist. Al contrari l'està obstruint i desfigurant, perquè no és fidel a la voluntat de Déu que opta radicalment pels pobres, i que, en Jesús i per Jesús, salva el món des d'ells i amb ells.

Aquest posicionament hauria de ser el màxim distintiu de l'Església: a nivell institucional i personal de cada cristià. Sent pobre amb els pobres i lluitant contra la pobresa. Tal com va fer Jesús. La història de l'Església demostra que més aviat s'ha anat posicionant, moltes vegades, al contrari, sobre tot a nivell institucional. Potser per això els posicionaments a favor dels pobres fan por a la institució, i són per-seguits i condemnats: la teologia i els teòlegs de l'alliberament (recentment, J. Sobrino). Aquesta por i aquest posicionament institucional “en contra” dels pobres és, potser, el senyal més clar que l'Església no és prou fidel a l'Evangelí i ensenyament de Jesús. I així no testimonia ni fa realitat, com Déu mana, el misteri de l'Encarnació i la seva dinàmica: el Regne de Déu.

Tota obra, perquè sigui de veritat l'obra de Déu, ha de començar al pessebre. Ha de començar a baix i amb els de baix. Si no és així els fonaments que es posen no són sòlids, perquè no es fonamenten

sobre Jesucrist, sobre la roca de la voluntat de Déu (Lc 6,46-49).

Si tot projecte pastoral, tot moviment, etc., no es fa des de baix i amb els de baix (pessebre), a la llarga trontolla i no s'aguanta, perquè li falla el fonament principal: Jesucrist.

Per què no s'aguanten i fan aigües tants projectes i estructures de l'Església actual?

3) L'Església s'ha de despullar de coses i vestimentes inútils que són obstacle perquè l'anunci de la Bona Nova sigui autèntic i es faci més creïble. Ha de re-començar, retornar al pessebre, per així fer més engrescador i atractiu aquest anunci del “senyal” que identifica Jesús com a “Salvador, Messies i Senyor”. Ha de fer-se “pastor/ra”, pobre amb els pobres, per poder anunciar i adorar el misteri: *En veure-ho, van contar el que havien anunciat d'aquell infant. I tothom quedava meravellat del que deien els pastors (Lc 2,17-18).*

“Els pastors” només tenen les ovelles i el camp de pastura i viuen a la intempèrie: *Vivien al ras i de nit es rellevaven per guardar el seu ramat (Lc 2,8).* Hem d'ajudar “els pastors” de la nostra Església a despullar-se de tot poder jeràrquic i clerical. I tots, com Maria (*Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava: Lc 2,19*), hem de fer l'experiència d'adorar, en el nostre cor, el misteri de l'Encarnació: misteri d'amor i pobresa. I per poder, així, anunciar tot el que hem vist de l'infant.

Els nostres consiliaris escriuen

MERCÈ SOLÉ
COMISSIÓ DE FORMACIÓ

I, el més important a efectes pràctics, els publiquen allò que escriuen. Al Centre de Pastoral Litúrgica (CPL) acaben de sortir quatre llibres escrits per consiliaris de la JOC i de l'ACO, que em semblen prou interessants per a la vida dels nostres grups, tot i que, com molts de vosaltres deveu saber, servidora no sóc part neutra en el tema, perquè actualment treballo al CPL. Però tot i córrer el risc d'escombrar massa cap a casa, les publicacions de què us parlaré estan ben bé en la línia del que treballem a l'ACO i totes poden ser un instrument ben útil tant per als grups com per a la pregària personal. El llenguatge que utilitzen és senzill i la seva sensibilitat cristiana i obrera ens és molt propera. Ni que sigui pel fet que traspuen la seva experiència de moviment.

De **Josep M. Romaguera**, actual consiliari de la JOC internacional i de l'ACO, ha sortit el tercer volum de *L'evangeli al mig de la vida. Diu-menges i festes del cicle A* (CPL, Col·lecció Emaús Maior número 3). Es tracta d'un recull de fitxes molt senzilles –una per a cada diumenge– que inclouen:

- el text de l'evangeli que es llegirà a la missa
- unes breus notes explicatives que ajuden a entendre

el text i a situar-lo en el seu context

- un petit comentari que il·lustra el text des d'una òptica amb què a l'ACO ens hi sentim ben identificats

- un qüestionari-pregària per mirar amb els ulls d'aquest evangeli la realitat, les persones, que ens envolten.

De fet ve a ser l'estil d'estudi d'evangeli i de revisió de vida a què estem acostumats. Va néixer com a instrument per als joves de la JOC, però va bé per a tothom. Jo diria que també molt especialment per a tots els consiliaris i consiliàries laics dels nostres moviments. El volum que acaba de sortir correspon al cicle litúrgic A, que començarem aquest Advent. També van sortir en el seu moment, els dels cicles B i C.

Jaume Fontbona, consiliari del MIJAC, de la JOC i de l'ACO acaba de publicar un parell de llibres molt interessants: *Els miracles. Què diuen de Déu i de Jesús* (Emaús 74) i *Les paràboles. Què diuen de Déu i de Jesús* (Emaús 77). En el món tan racionalista en què ens movem, no cal dir que sovint quedem desconcertats davant d'uns miracles que per altra banda no sempre ens han estat presentats de forma entenedora. I tampoc les interpretacions de les paràboles són sempre fà-

cils. Totes dues dificultats no han estat obstacle perquè el MIJAC les treballés pensant en els seus animadors i animadores, a través dels quals es transmeten als infants. El resultat és un abordatge sistemàtic molt senzill de tots els miracles i paràboles que surten als evangelis. Els llibres faciliten la feina, perquè contenen el text de l'evangeli, un breu anàlisi del text i una proposta d'interpretació, la "punta" que ens fa comprensible el llenguatge de l'evangeli.

Finalment, **Josep Lligadas**, responsable de formació de l'ACO i amb experiència com a consiliari tant de la JOC com de l'ACO, acaba de publicar un llibret de la col·lecció Litúrgia Bàsica (número 39), *Els personatges del Nadal*. És una amable i senzilla presentació i reflexió sobre els personatges que apareixen als evangelis de la infància de Jesús. Permet aprofundir en unes figures que de vegades de tan sentides ens apareixen desgastades i que no podem mirar amb ulls de crònica periodística. Per als primers cristians i per a nosaltres, aquests personatges presenten un Jesús lliure i proper als pobres.

Tots aquests llibres es publiquen en català i en castellà.

En fi. Si us animeu, ja ens explicareu com va...

Fomentar la integració i organitzar la convivència

Declaració Final del seminari "Emigració a Europa" del Moviment de Treballadors Cristians d'Europa

El MTCE en el seu Seminari del 10 al 13 de maig de 2007 a Sevilla s'ha dedicat intensament al tema "Emigració a Europa". Al MTCE li correspon conèixer juntament "els signes dels temps", interpretar-los a la llum de l'Evangeli i deduir-ne l'actuació corresponent (veure, jutjar, actuar).

Veure

L'abandó de la pàtria per causa d'una necessitat, l'experiència d'explotació, incomprensió i desarrelament s'han donat sempre en la història de la humanitat. Tanmateix l'emigració és ara com abans un repete central en la societat del segle XXI. Europa es troba sota una forta pressió migratòria. Els pobres d'aquest món fugen de la gana, la mort, l'expulsió, la destrucció del medi ambient. Molts moren pel camí en el seu viatge cap a Europa. El comerç amb persones i la prostitució forçada augmenten en mesura escandalosa. Un nombre creixent de persones busquen a Europa treball, mitjans de vida i habitatge per a ells i per tenir cura de les seves famílies. A més, es pot parlar d'una feminització de l'emigració. La Unió Europea no disposa de cap programa d'incorporació digne dels éssers humans. La situació insostenible en la política d'asil i d'emigració ha portat que, de moment, l'economia europea es recolzi en una majoria de persones, que hom de-

signa com a il·legals i per una xarxa de "treballadors a l'ombra". Aquests treballen en condicions degradants, a ells se'ls neguen els drets fonamentals del treball. Víctimes del comerç amb persones i de la prostitució forçada són expulsades sense cap protecció jurídica. Aquesta situació insostenible és part d'un problema no sols europeu, sinó d'un problema internacional molt més ampli, que interpel·la la nostra "opció pels pobres".

Veiem l'evolució demogràfica mundial que, segons els informes de l'ONU, mostra un creixement vertiginós de la població a l'Àsia, l'Àfrica i l'Amèrica llatina. Del creixement anual de 77 milions, en correspon un 50 per cent a India, Xina, Pakistan, Nigèria, Bangladesh i Indonèsia. L'any 2050 tindrem en el món com a població uns 8.000 milions de persones, del quals només un 7 % viuran a Europa. El nombre d'habitants d'Europa en l'espai de temps de 1995 a 2050 es reduirà d'uns 41 milions per causa de la baixa natalitat. L'envelliment creixent d'Europa ja té conseqüències avui per als sistemes de pensions i de salut, per als sistemes d'impostos i de les caixes socials. Europa necessita immigració per raons humanitàries, però també per raons demogràfiques. L'emigració no resoldrà el problema demogràfic d'Europa, però el retardarà.

Volem aprendre de la his-

tòria. En els anys 60 i 70 van venir treballadors emigrants del sud d'Europa, dels estats del Magreb i de Turquia cap al nord. Van ser requerits per l'economia i designats per la societat com a "Gastarbeiter" (hostes treballadors). Una autèntica integració d'aquestes persones en les societats que els acollien no s'ha donat fins al dia d'avui. Per això cal crear en els països d'Europa el clima d'una positiva cultura de la immigració.

Veiem que els i les emigrants són sovint convertits en bocs expiatoris d'una política equivocada i se'ls carrega amb la imatge d'enemics. Els populistes de dretes, però també part de les esquerres i de la burgesia europea pinten una imatge de com si Europa fos "inundada" d'emigrants, que només volen buidar les nostres caixes socials i robar-nos la identitat. Presumptament estem envaïts per l'Islam. Nosaltres ens oposem a aquesta imatge distorsionada, que es pot definir com a xenofòbia.

Jutjar

La divisió de les societats i regions en rics i pobres té conseqüències a Europa i per tot el món. La globalització econòmica, la internacionalització i els models de política neoliberal tenen conseqüències negatives, que condueixen a l'empobriement i a l'emigració. A més, hi ha persones que fugen del seu país d'origen per causa de dictadures o de persecució políti-

► ca i religiosa. Domina en tot el món una distribució injusta de les riqueses. Relacions injustes en el comerç i la política del Banc Mundial, de l'OMC (Organització Mundial del Comerç) i del FMI (Fons Monetari Internacional) destrueixen en molts llocs les estructures regionals de l'economia i impedeixen un desenvolupament autònom. Els governs dels estats de la G8 (8 grans) només emprenen una política simbòlica, però no creen autèntiques solucions.

Segons la nostra concepció cristiana, els i les emigrants són els nostres germans i germanes. Estimar Déu amb tot el cor significa estimar el proïsme com un mateix. Acollir els i les emigrants significa acollir Déu enmig nostre. En aquest sentit, en l'Església no hi ha estrangers. L'Evangeli de l'amor al proïsme i al foraster (Mt 22,34-40) exigeix accions decidides de solidaritat amb els forasters. La dignitat de la persona humana és garantida per Déu. Aquesta concepció afina la sensibilitat pel destí dels i les emigrants, independentment de la seva adscripció religiosa i nacional, així com de la seva situació jurídica.

Actuar

El MTCE aposta per una positiva cultura de la integració a Europa i s'oposa a les concepcions d'Europa com a "plaça fortificada". La Unió Europea i els seus estats membres estan obligats a combatre eficaçment, en el context d'una comunitat mundial internacional, les causes de l'emigració, la fuga i l'exili forçat. Un element essencial per obtenir-ho és la lluita mundial contra la pobresa per obtenir una justícia global. La política, els consumidors i els productors d'Europa tenen una especial responsabilitat en un

desenrotllament ecològic sostenible, que condueix a la conservació per a les generacions futures d'un medi ambient intacte i digne de ser viscut.

La Unió Europea està obligada a concebre una política unitària sobre asil, emigració i visats, que respongui a les exigències de la dignitat humana. Les futures reglamentacions europees sobre política de fronteres i d'emigració en cada país no es poden col·locar en el nivell més baix, sinó que han d'obrir-se a progressos seriosos. La convenció de Ginebra sobre els refugiats s'ha de convertir en dret il·limitat i judicialment exigible. S'hauria de desenvolupar de manera que, per exemple, la persecució específica per raó de sexe fos reconeguda en tot Europa com a motiu d'asil. El comerç amb persones i la prostitució forçada han de ser combatuts eficaçment per mitjà d'una col·laboració supranacional, lleis més rigoroses i persecució penal més intensiva. Cada persona està dotada de drets per ella mateixa i per la seva dignitat. Aquests drets han de ser reconeguts, no poden ser concedits per estats o per governs. El dret a una ciutadania europea s'ha de fundar en un futur tractat de la Unió Europea. Cadascú ha de ser dotat amb els mateixos drets en el lloc on resideix i viu, en ordre a fundar la seva pertinença a la comunitat política i possibilitar-li una integració social i política. La societat europea està marcada per una pluralitat ètnica i religiosa. El diàleg interreligiós i intercultural, la comunicació i la mediació en cas de conflicte han de ser un component constant d'Europa. Els i les emigrants necessiten un accés particular al sistema educatiu. El foment i l'aprenentatge de les llengües pertanyen als drets i deures de les societats

acollidores així com dels mateixos emigrants.

Com a moviments incorporats a el MTCE ens comprometem, en relació amb l'"Emigració" a realitzar un treball de sensibilització, el qual pot comportar els següents aspectes parcials:

–El treball de formació dels nostres membres i activistes. Les pors existencials s'han d'enfrontar amb la demostració de les veritables interdependències.

–Ens hem d'oposar a les tendències xenòfobes i hem de desemmascarar els models d'argumentació del populisme de dretes. Cal descobrir les conseqüències catastròfiques de la política neoliberal del Banc Mundial, del FMI Fons Monetari Internacional) i dels estats de la G8 (8 grans), conseqüències que la emigració ajuda a produir. Per a això hem d'utilitzar les nostres revistes i mitjans de comunicació, com per exemple l'Internet.

–Hem d'establir acords i teixir xarxes amb grups cristians, amb la pastoral dels emigrants, les ONGs i els sindicats.

–Hem de reforçar la comunicació i el diàleg amb les organitzacions d'emigrants, formar grups interculturals de base, cercar el diàleg amb les comunitats musulmanes en les nostres esglésies i en les seves mesquites.

–Volem familiaritzar-nos amb la vida dels nostres immigrants, visitar-los, fundar comunitats de veïns, establir contactes amb les escoles, estar-los a prop. També cerquem especialment el contacte amb grups de dones musulmanes.

–Volem oferir ajuda concreta en els llocs de treball, ofe- ►

►rir assessorament en la recerca de treball i d'habitatge, orientar-los vers les organitzacions que poden oferir-los ulteriors ajudes, per exemple els sindicats.

Estem en camí de retrobar una cultura europea comuna. En el procés de la globalització cal una cultura mundial, i aquesta ha de ser pluricul-

tural, en atenció a les relacions entre cultures. No és permesa la lluita de les cultures. Aquest és un gran repte per a tots els moviments internacionals. Sota aquest objectiu volem també posar la nostra feina com a MTCE, tot cercant en els nostres països les possibilitats de la multiculturalitat. No volem deixar el procés de la globalitza-

ció en mans només del capital i del populisme de dretes. Caminem vers una societat mundial, que respecta la dignitat de tota persona, tal com és expressada en la Declaració dels Drets Humans de les Nacions Unides. És un gran repte per nosaltres d'actuar ja aquí i avui orientant-nos vers el futur.

Sevilla, 12 de maig de 2007

La carícia de Déu

Trobada de Final de Curs a la Zona Montserrat

TERESA CANALS
GRUP SANT MIQUEL – ZONA MONTSERRAT

El 10 de juny la Zona Montserrat vàrem celebrar la nostra Trobada de Final de Curs en el marc natural i habitual del Parc de les Aigües de Castellbisbal.

Aquesta celebració va començar amb una incidència doble i important. Quan acabàvem d'arribar, la Virgínia, del grup d'acolliment, ens va fer saber que faltaven: la responsable de zona, la Paula Carrillo, i la secretària, l'Anna Roca; totes dues per problemes de salut. Una cosa així no ens havia passat mai, però, esperant que es recuperessin, ens comprometèrem a tirar el dia endavant i a explicar-los com havia anat quan ens retrobéssim. D'altra banda, vam tenir una grata sorpresa: comptàvem amb un altre responsable (un peix gros, és broma!), amb un altre servidor; compartíem la trobada amb el responsable general del Moviment: l'Alfons Collado, el president.

Després de la pregària, una vintena d'assistents que de mica en mica va créixer en nombre, escoltàvem l'Emilià Almodóvar consiliari de dos grups de l'ACO (un, d'aquesta zona, i un altre, de la del Baix

Llobregat). L'Emilià, per a qui no el conegui, és un capellà obrer que actualment té la parròquia en un barri de Santa Coloma, ha treballat en dues cooperatives de recollida de materials en desús i, actualment, fa de director i ànima de la Fundació Ruth (entitat privada que es dedica a col·laborar amb dones que acaben el temps de presó en una llar d'acollida, i amb dones que són ajudades després d'haver sofert violència per part dels seus marits). Procuraré resumir el que ens deia.

L'Emilià ens repartí uns apunts i compartia amb nosaltres la seva experiència tot explicant-nos que, en algun moment, nosaltres també devíem haver sentit o sentíem mancances i que possiblement havíem notat "la carícia de Déu des dels companys i companyes de camí". Però també ens avisava del que canta el salm 119: "els oprimits ploren i ningú els pot consolar perquè la força és dels opressors". Nosaltres, els qui tenim la força, cal que confortem els altres, que consolem i anunciem, aquest és l'encàrrec que se'ns dona des de sempre, des de Déu. I fins Maria ja sa-

bia que som petits i insignificants però al mateix moment celebrava la mirada de Déu damunt d'ella per encarregar-li la tasca de ser mare del Crist, tal com ens ho diu la pregària del Magníficat.

Ens explicava, l'Emilià, que *ho podem fer i ho fem compartint amb l'altre, quan ell ens necessita, tant les penes com les alegries. Com?*

1- Fent-li companyia amb la convicció que Déu lluita a favor nostre,

2- Procurant admirar la saviesa del llibre que escriu la vida mateixa, pregant i celebrant l'Eucaristia (recuperant així força i confiança).

Ell ens deixava clar que el què hi aconseguirem evidentment que no serà pas material, contrariant la tendència capitalista que predomina. Nosaltres descobrirem que *probablement llavors ens faltará temps i fins potser diners, però ens sentirem útils en el pla de Déu* i necessitarem lloar aquest Déu i notarem la seva carícia que també eixugarà les nostres llàgrimes de cansament, de... Ell ens consolarà. I tastarem la Pau de Déu.

Tal com acabeu de llegir, E. Almodovar ens aportava els ►

► seus coneixements de forma bíblica, poètica i fins potser mística. Però també ens feia preguntes i ens donava exemples que ens ajudaven a pensar amb realisme i concreció en la pròpia vida. Si jutjo per les preguntes que posteriorment vàrem fer al ponent, jo crec que una bona part l'entenguérem força. Déu ja hi farà la resta, si el deixem fer.

Conclusa la ponència, ja en el treball de grups vàrem treballar a partir del recull de les precarietats, resultat d'un resum acurat del que els grups de la zona havíem enviat com a conclusions de la RDV col·lectiva del curs. Cada militant disposava d'una còpia d'aquest treball que constava de les tres parts de la Revisió de vida:

VEURE

Les precarietats que ens envolten van des de:

- problemes de tracte en la feina a companys immigrants,
- contractes precaris, competitivitat, mobbing...

fins a:

- problemes de conciliació de la vida laboral i familiar on queden paleses les conseqüències de la manca de temps per

poder atendre dignament avis i fills dins la llar,

- mancances afectives concretes en famílies actualment desestructurades (pares separats, un progenitor aturat de llarga durada, malaltia, accident, o d'altres motius...).

Aquest resum també aportava el JUTJAR i l'ACTUAR del treball dels diferents grups de RDV de la zona. Algunes de les actuacions que apuntàvem són:

- obrir bé els ulls
- denunciar les injustícies,
- formar-nos per entendre i actuar amb més encert,

- crear consciència al nostre entorn,

- viure el dia a dia amb més serenor, o sigui sense tanta planificació,

- comptar que a la vida de qualsevol hi haurà precarietats,

- acompanyar el qui pateix,
- descobrir-hi la presència

de Jesús: pregar,

- obrir-nos de debò al qui sofreix i no tenir por d'actuar perquè tenim la certesa que Déu es val de nosaltres per a la construcció del Regne.

Després de llegir el resum que jo encara us acabo de resumir més, el meu grup en con-

cret vàrem contestar tal com podíem llavors les tres preguntes que ens havia fet el ponent. Aquell dia després de parlar de realitats i mancances vàrem aterrar amb les mancances del propi moviment i ens vàrem preguntar si fem el que se'ns demana i què podem fer-hi realment. Finalment reafirmàvem molts dels punts i descobertes anteriors i afegíem que ens cal:

- Procurar no menysprear "cap d'aquests petits"

- Creure fermament que "cada vegada que acollim un d'aquests petits l'acollim a Ell"

- Aprendre dels afligits
- Tornar a creure en la certesa comprovada que rebrem més del què donarem

- Saber-nos estimar-nos a nosaltres, tal com som, limitats

- Recuperar forces des de la Fe

- Donar-nos cada dia i confiar que Déu proveirà

La trobada va continuar amb l'Eucaristia, presidida pel mateix consiliari i molt participada. I, finalment, el dinar de germanor i la gresca.

Per a mi i per als qui n'hem parlat va valer la pena i és per això que us ho he volgut explicar.

Sacsejats i confortats

Recés agost 2007

CESC CÓNSOLA

GRUP PALET-ANGLADA - ZONA VALLÈS OCCIDENTAL

Quinze érem les persones que vàrem participar del recés d'aquest any, pensat i portat a terme sota la direcció d'en Jesús Lanau. Els noms, citats per rigorós ordre de seients, són els següents: en Jesús, la Fina i en Josep, la M. Cruz, la Grego, la Cèlia, en Cesc i la Nati, l'Antònia, en Paco, en Fernando, la Pilar, l'Enric, la Victòria i en Jordi.

En Jesús, després de fer-nos fer una mínima presentació, ens va introduir en el recés

tot recordant-nos la necessitat de tenir una actitud oberta i confiada i que és Déu qui treballarà amb/en nosaltres (si l'hi deixem fer!). Sota aquestes premisses calia reflexionar, escriure i saber donar gràcies.

L'horari dels exercicis va ser el següent: 8h aixecar-se, 8h30' pregària, 9h esmorzar, 9h45' i 11h30' pistes d'oració, 13h xerrada, 14h dinar, 16h30 i 1830' pistes d'oració, 20h eucaristia, 21h sopar i 22h posada en comú i darrera pregària.

En Jesús ens va explicar mínimament el context, la vida de Sant Ignasi de Loyola i els exercicis ignasians dels quals faríem durant aquests dies un "tast". També vàrem intentar fer un dia de silenci i també algun exercici de relaxació-pregària, i... Déu, la Bíblia, Pere Casaldàliga amb les seves pregàries, i les persones afectades per la sida de la comunitat peruana del poble de Chipote, entre altres, van ser els nostres companys permanents. ►

► El dia 25 vàrem reflexionar sobre LA VIDA COM A PRECARIETAT RADICAL: la malaltia, el patiment, el dolor, el retrobament amb les nostres

cobrim que Jesús s'atansa a la nostra precarietat, ens coneix profundament (com si ell ja hagués fet l'experiència), Jesús ens ajuda a descobrir-nos a nos-

sibilitat com a progrés. La mort de Jesús com a signe de contradicció i, per tant, el fracàs com a signe de contradicció. Jesús ens dóna l'empenta (l'ara sí) però la seva mort sembla designar el fracàs (encara no). Les nostres vides i els moviments alliberadors sembla que repetixin mimèticament el procés de Jesús.

El dia 28 vàrem reprendre la nostra reflexió sobre la resurrecció: EXPERIÈNCIES DE JESÚS VIVENT ENMIG NOSTRE. Jesús ens deslliga de les nostres pors i culpabilitats i tot assumint-les ens permet de viure (l'efecte redemptor de la mort de Jesús). Jesús ens estima i es fa present assumint-nos tal com som, però cridant-nos a ser constructors del Regne. Això ens ha de permetre la contemplació amorosa i agraïda de tot.

Personalment, he de confessar que en vaig sortir destrossat però confortat, la qual cosa deu ser un elogi per a en Jesús i la resta de persones que hi van participar.

*Senyor Jesús, he entès,
Que el fracàs m'humanitza
Que el desencís m'enforteix
Que la foscor m'il·lumina
Que la por m'ha fet més conscient de la meua valentia
Que del plor pot néixer una pau alegre*

Que de la injustícia acabarà brotant la necessitat de justícia

limitacions, la mort..., el pecat, en definitiva el problema del mal. Això ens va ajudar al coneixement d'un mateix, al despullament davant de Déu i dels altres i sobretot a veure que Déu hi és present i dóna resposta a les nostres precarietats amb el Misteri de l'ENCARNACIÓ (Déu s'ha fet home i ha participat de les nostres precarietats).

El dia 26 vàrem reflexionar sobre LA VIDA DE JESÚS ITINERARI D'UN HOME QUE VIU I COMPARTeix PRECARIETATS. LA SEVA RESPOSTA DAVANT LA PRECARIETAT PRÒPIA I ALIENA. Des-

altres mateixos donant-nos una nova identitat i ens crida a seguir-lo.

El dia 27 ens va tocar reflexionar sobre LA PASQUA COM A MATRIU DE LA NOSTRA VIDA. La causa de Jesús com a procés alliberador que passa necessàriament per la creu. Jesús té com un absolut la construcció del Regne, això li provoca problemes, a ell i a nosaltres, de seguiment, portant-lo a la soledat radical del "fracassat". Tota aquesta reflexió ens va portar a plantejar-nos els processos alliberadors, personals i col·lectius i la seva pos-

Monografia de la Zona del Vallès Occidental

La zona la formen catorze grups; dels quals dos actualment estan "absents" i costa contactar amb ells. El responsable d'un d'aquests grups era en Ramon Puiggròs, que va morir mesos enrere.

Els militants són majoritàriament de Sabadell, Terrassa i Rubí, però també n'hi ha de Badia, Sant Quirze, Cerdanyola, Llinars, Vacarisses, Molins de Rei i Barberà...

El nombre de militants és

aproximadament de setanta persones i hi ha deu consiliaris, dos dels quals són laics.

Com a tret general destacaríem que som grups formats per gent jove provinent de la

JOC-JOBAC, la majoria amb famílies amb nens petits, i també amb membres de la parella que no formen part del moviment. Pensem que això dificulta agafar un compromís dins del moviment i que potser això és una situació temporal.

La majoria de persones dels grups són militants del moviment, però hi ha algunes persones que solament participen de la vida de grup, sense sentir-se del moviment.

En els grups el que més es treballa és la RV (molts fem la proposada per l'ACO), i també Estudis d'Evangelí. També alguns grups fan recés.

El compromisos fora del moviment són molt variats. Hi ha gent implicada a nivell polític, sindical, càrrecs en àmbit educatiu, ONG, cooperatives, reforç escolar, parròquies, catequesi, AMPA, Consell Escolar, consiliaris de la JOC, esplais, dedicació plena a la família, etc.

El consiliari de la zona actualment és en Carles Casademont, que acompanya dos grups, participa en l'equip de responsables, a la reunió de consiliaris, i en les trobades del moviment. Ell manifesta que es troba amb limitacions ja que acompanya com a rector dues parròquies de Sabadell i porta les tasques del moviment dins de la zona.

REUNIONS DEL COMITÈ DE ZONA

La majoria de grups tenen responsable; en els que no en tenen, la responsabilitat és rotatòria.

Ens trobem en el comitè de zona mensualment. La par-

ticipació és d'una mitjana de vuit o nou responsables. Els que hi participem ens impliquem força i veiem que la tasca que fem a la reunió ajuda tota la zona.

Durant aquest curs no tenim responsable de zona i la responsabilitat és rotatòria per anar a les reunions del Comitè General. Entre tots els responsables ens organitzem per fer les activitats. Aquesta situació ens ha fet veure que la coordinació amb el moviment se'ns fa difícil. Normalment, la convocatòria i l'ordre del dia de la reunió l'està fent la persona que ha assistit al Comitè General.

Tenim tres activitats anuals importants dins de la zona:

- Trobada de Nadal
- Trobada de Formació (normalment al segon trimestre)
- Trobada Final de Curs

Actualment es comencen a fer les trobades conjuntament amb el Vallès Oriental perquè formem una mateixa diòcesi i participem en la Delegació de Pastoral Obrera.

El nivell de participació a les trobades de zona és més alt que a les trobades del moviment en general. Constatem que hi ha una bona participació a la jornada general del 12 d'octubre. A Setmana Santa hi ha unes persones que hi participen regularment. Costa molt participar a les jornades de formació i d'altres activitats que organitza el moviment.

Dins la zona, la participació a la Trobada de Nadal i a la Jornada de Formació és bastant nombrosa, però a la Trobada de Final de Curs costa més, ja que coincideix amb

diferents activitats de final del curs escolar.

Ens costa obrir les nostres trobades a persones de fora del moviment. Tendim a preparar les activitats de cara endins, però, tot i així, pensem que són profitoses, ens hi trobem a gust i veiem que hi ha vida de moviment.

A les trobades que fem durant el curs creiem que ens costa la relació entre els diferents grups, tendim a agrupar-nos amb els que coneixem.

Els responsables ens hem reunit per preparar aquesta monografia. Primerament cada responsable ha fet una petita valoració del seu grup. Això ens ha servit per conèixer la vida de la zona. A partir d'aquí conjuntament hem valorat el moment actual en què ens trobem.

Som una zona on no hi ha comissions, per tant no tenim persones responsables d'iniciació, de formació i d'economia.

Tampoc tenim responsable de zona. Potser falta un cert engrescament per la militància en el moviment i per agafar responsabilitats, de vegades costa trobar responsables en el propi grup.

De cara al curs vinent el comitè de zona es planteja la proposta de la responsabilitat compartida entre dues o tres persones. Aquestes persones serien de ciutats diferents i en moments forts d'activitats es reunarien conjuntament amb el consiliari per programar una mica la tasca a fer en el Comitè de zona. També serviria per coordinar millor els grups. Una d'aquestes persones participaria habitualment a les reunions de Barcelona.

Bilbao te espera

Intercambio entre militantes

GRUPO DE COORDINACIÓN DEL INTERCAMBIO

¡Hola de nuevo a todos y a todas! Ya estamos preparando el 3r Intercambio de la ACO entre los militantes de Córdoba, Madrid, Bizkaia y Catalunya. Este año el encuentro se realizará los días 1-2-3-y 4 de noviembre (coincidiendo con el puente de Todos los Santos) y la Zona de Bizkaia nos acogerá. Será una oportunidad para acercar la ACO a Bizkaia y darla a conocer y también poderla ofrecer a otras personas. Así como para compartir la riqueza de las distintas realidades y experiencias que hay en ACO. Nos alojaremos en una casa que está en el centro de Bilbao (Centro Diocesano de Espiritualidad Ntra. Sra. de Begoña, c/ Virgen de Begoña, 36) cosa que facilitará mucho el desplazamientos y la cercanía con el casco antiguo. La casa es bastante grande, tiene un espacio amplio para las reuniones/asambleas, comedor, salas de reunión pequeñas, zona para la guardería, y zona ajardinada. Tiene habitaciones individuales, dobles y con literas.

El precio será de 32 euros por persona y día, con las comidas y estancia incluidas. A estos gastos se le tendrá que sumar el viaje, los materiales, guardería, etc. Todos los gastos del viaje se harán, lógicamente, por compensación de billetes entre todos los sitios. Y como siempre tendremos bolsa común, es decir cada uno aportará allí hasta donde pueda. Recordar el lema de “se libre de aportar hasta donde puedas y también se libre de aportar un poco más para ayudar a aquellos que no pueden”.

El tema de fondo del Intercambio será la prioridad del próximo curso 2007/08: “COMO NOS SENTIMOS IGLESIA Y APORTAMOS A LAS COMUNIDADES PARROQUIALES NUESTRO TESTIMONIO OBRERO”. Y el lema que hemos decidido para el Intercambio es: “SOMOS IGLESIA EN EL MUNDO OBRERO”.

La voluntad de la ACO es poder facilitar la participación de todos los militantes, por eso

siempre se ha tenido en cuenta el tema de los niños/as (precios más económicos y servicio de guardería). Este año tenemos además, dos novedades:

- el Intercambio se abre a la parejas de los militantes que no sean de ACO pero que les apetezca compartir unos días con nosotros, teniendo la posibilidad de aprovechar los momentos de trabajo para hacer turismo por Bilbao, o cualquier actividad alternativa entre ellos.

-el intercambio no es sólo de grupos jóvenes, sino que se abre a otros militantes que también quieran compartir esta experiencia.

¡Así que esperamos que os animéis tod@s a participar! Estaría bien que fuerais confirmando la asistencia para ir concretando con la casa.

Un saludo,

Para más información podéis entrar en el bloc del encuentro: <http://intercambio.wordpress.com/>

Accions i intercanvis des de Girona

Entorn de l'1 de Maig

MARIBEL PENA I CASAS
GRUP ACO GIRONA

Entorn de l'1 de Maig

A les 10 del matí del dissabte 28 d'abril 5 persones del grup d'ACO de Girona participàvem en el programa de ràdio Església Viva. Un programa sobre religió que elaboren cada dissabte al poble de Salt els dos capellans, un seminarista i una voluntària de les

dues parròquies d'aquest municipi.

Ens havien convidat amb motiu del dia 1 de Maig perquè expliquéssim la nostra experiència com a grup obrer i catòlic en l'època actual.

Durant aproximadament una hora de programa ens van estar fent preguntes com ara:

què era un moviment d'acció catòlica?, on es situava el nostre moviment ACO?, com s'explica que abans els moviments d'Església havien tingut molt de vigor però des de fa uns quants anys són coses de minoria?, si nosaltres participàvem del manifest que fan els moviments cristians obrers de Catalunya... ▶

► Cadascú de nosaltres va anar responnent algunes de les preguntes:

Pregunta: Després de tants anys de lluita... i les dones encara no són considerades igual que els homes ni en el treball, ni en altres àmbits... Creieu que serà possible, algun dia, fer desaparèixer les desigualtats socials?

Resposta: "Fer desaparèixer les desigualtats socials a tot arreu, és una feina que sempre hem de fer i no ens hem de donar mai per vençuts. La dona, és cert que en molts àmbits encara està discriminada, i no cal anar gaire lluny per constatar-ho. Recentment, el mes passat, el govern de l'estat va aprovar una llei que és un pas més per aconseguir aquesta igualtat, ho veiem clarament, per exemple, mirant les llistes electorals dels partits per a les eleccions que són d'aquí a no res. Sobre aquest punt però sentim que l'Església com a institució podria fer un pas endavant equiparant les dones amb els homes. Potser amb el seu exemple moltes altres diferències socials entre home i dones canviarien i s'aconseguiria una igualtat molt més ràpidament."

P: Ja fa temps que es diu que l'Església ha perdut la classe obrera. Us sembla que en queden d'obrers cristians?

R.: "Oh, i tant que en queden d'obrers cristians! I segurament d'entre tots els cristians de carrer són els que més es fan sentir. Quan se senten notícies als mitjans de comunicació on es parla d'Església: o bé és perquè s'ha pronunciat la jerarquia o bé és perquè cristians convençuts, militants de base compromesos amb el seu entorn; amb l'impuls de la Fe, denuncien les injustícies o ajuden els més desfavorits de la nostra societat."

P: L'arribada de col·lectius immigrants incideix en el món del treball. Hi ha gent que diu que ens vénen a pren-

dre el nostre treball... Hi esteu d'acord en això?

R.: "No creiem que s'estigui donant el fenomen que es faci fora de les feines a gent que ha nascut aquí per posar en el seu lloc de treball una persona immigrada. Els immigrants majoritàriament acaben fent la feina que nosaltres tenim pitjor considerada, menys valorada, i no volem fer. Però tot i això, ¿que no son persones igual que nosaltres? Per què no han de tenir dret a una feina? Per què no han nascut dins les nostres fronteres? El que cal, és que el treball estigui ben repartit i que puguin desenvolupar-se els seus països d'origen, llavors no hi hauran aquests moviments massius de gent en recerca d'una feina per poder sobreviure."

P: La globalització o mundialització –de la qual es parla tant– afecta els treballadors de tots els països. Quines objeccions es poden fer, segons vosaltres, a aquest fenomen que suprimeix les fronteres econòmiques i laborals?

R.: "Nosaltres no som experts en macroeconomia mundial, però entenem que la globalització és un fet real sense marxa enrere. Ara bé, som els consumidors, nosaltres, els qui finalment decidim què comprem, per tant part de la responsabilitat recau sobre nosaltres. Ens hem de fixar quins productes i serveis comprem i com es comporten aquestes empreses amb els seus treballadors. El que no pot ser és que el 1r món faci servir la globalització per accentuar les diferències amb la resta de persones del món explotant els més necessitats."

Ens vam adonar que el fet d'haver de respondre a les preguntes ens feia qüestionar a nosaltres mateixos i mirar a dins nostre. Participar en el programa va ser una experiència molt enriquidora, tant per a nosal-

tres com per als organitzadors. Recordo la cara de sorpresa del seminarista, un noi jove d'uns 25 anys, en sentir les nostres respostes. Més tard, tot esmorzant, ens va confessar que havia sentit a parlar dels moviments d'acció catòlica però que pensava que era una cosa dels anys 80 i que ara ja no n'hi havia cap i molt menys a Girona. La dona voluntària, que estava a la taula de so, anava somrient i assentint gairebé en tot el que dèiem.

Després del programa vam anar a esmorzar tots plegats i vam continuar la conversa, tot descobrint la realitat d'uns i dels altres.

Com a grup d'ACO, després de l'experiència, ens vam adonar que, per una banda, fem poca difusió del que fem fora del moviment i que potser ens caldria fer més màrqueting; ja que normalment la gent del carrer coneix més "l'altra església, la de la jerarquia i poc o gens la dels militants de base, la dels cristians convençuts compromesos amb el seu entorn. I això moltes vegades és culpa nostra. I, per altra banda, parlem poc o gens del fet cristià en general amb gent que no estigui relacionada amb el nostre moviment o que no sigui creient i encara menys amb gent que no sigui de la nostra religió.

Intercanvi amb joves musulmans

Doncs no sé si per casualitat, per coincidència o perquè ens havíem de trobar, a la tarda d'aquell dia, dos de nosaltres vam quedar amb un grup de sis noies i un noi musulmans. Es troben des de fa uns dos anys i fan una mena de grup de revisió de vida. Els porten dos components del grup de professionals cristians i de la Pastoral Obrera de Girona. Tots, menys una noia que estudia batxillerat, estan estudiant o tenen estudis universitaris. ►

En un lugar de Andalucía

Encuentro de militantes en la tarde cordobesa

GRUP LA FLORIDA - ZONA BAIX LLOBREGAT

Eran las ocho y pico, del día 18 de julio (históricamente día nefasto). Nervios, paseos arriba y abajo de la estación de Córdoba. Nada, que no vienen...

el camino íbamos cambiando impresiones y acabando de presentarnos.

En la terraza de un bar familiar pudimos iniciar las con-

- La fuerza mutua que da el compartir la acción, la reflexión, las dificultades de militantes que lejos de nuestra tierra comparten unos mismos principios.

- El valor del seguimiento tanto por parte de los iniciadores como de los militantes que se inician.

- Los encuentros Inter. Grupos anuales son momentos fuertes que ayudan a proseguir en el camino.

- La importancia del consiliario en el devenir del grupo.

- El interés de ir creciendo en cantidad y en calidad.

- El inicio de una amistad cuando no solo se conocen los nombres sino las caras, los compromisos y la vida de los militantes.

- El que fueran tres de nuestro grupo de Andalucía favoreció el diálogo y le dio su salsa.

Esto es lo que nosotros valoramos de ese encuentro que nos supo a poco y que esperamos compartir nuevamente en Bilbao en noviembre con nuestros compañeros de Andalucía, de Madrid y de Euskadi.

Si Chuchi, Rafael, Elena y Lele quieren hacer su aportación los esperamos en el próximo Butlletí.

Nos pusimos un trocito de papel con la palabra ACO. Nada de nada. Por fin suena el móvil. “¿Dónde estáis?” “Estamos en la estación.” “¿En qué sitio?” “En el vestíbulo.” Miramos hacia delante y vimos dos personas no del todo desconocidas por nosotros y que estaban colgadas del móvil. Eran Chuchi y Lele. ¡Por fin! Abrazos, besos, risas y juntos a esperar a Elena, Rafael y su niño.

Cuando al fin nos juntamos todos, nos encaminamos hacia un lugar donde reposar un poquillo y tomar algo fresco. Por

versaciones más a fondo, sobre ACO, los encuentros, el seguimiento, el compromiso de los unos y de los otros, la situación andaluza y catalana, problemática del grupo..., hasta que el niño de Elena y Rafael dijo basta. Era muy tarde y estaba muy nervioso. Nos quedamos contentos pero con ganas de haber estado más tiempo juntos: como dice el salmo “que bueno y hermoso es cuando los hermanos se aman”.

Nosotros por nuestra parte valoramos los siguientes aspectos:

▶ Durant més de dues hores vam estar parlant del fet de ser musulmà o ser cristià. Cap de nosaltres no havia parlat mai sobre religió amb ningú que fos musulmà i ens va sorprendre, tot i les diferències, constatar que teníem molts punts en comú i que en definitiva creiem

en un mateix Déu. També ens va sorprendre el seu nivell cultural, la majoria de musulmans que coneixem tenen un nivell sociocultural més baix.

Estant molt convençuts de la seva religió, però alhora també eren molt respectuosos, tant amb nosaltres com entre ells

mateixos, ja que no tots tenien el mateix grau de fe/creences.

En acabar van entrar a l'Església de Santa Eugènia. Era la primera vegada que entraven a una església catòlica. Tot plegat va ser un espai d'intercanvi molt enriquidor. Van quedar que ho tornariem a repetir.

Parlem
amb

Prudenci Merayo responsable sortint del Baix Llobregat

Responsable de zona: un servei a la classe obrera i a l'església

ALBERT MARÍN
ZONA BAIX LLOBREGAT

En Prudenci és un militant amb una llarga trajectòria de compromís dins del món obrer, però, com ell diu, sense una militància concreta actual en cap partit ni sindicat, tot i estar compromès al barri, al treball, amb els sense papers... Fins aquest any ha fet la tasca de responsable de zona al Baix Llobregat, amb un bon treball de reagrupament dels grups, les activitats al moviment i la zona i la cura dels responsables de grup.

Amb aquesta entrevista voldríem fer esment de tots aquells responsables que com en Prudenci han fet una feina dins el moviment i que ha estat un compromís que ha ajudat a fer que l'ACO continuï sent una opció vàlida per a l'evangelització del món obrer. Volem agrair als responsables en les diferents tasques del moviment la seva dedicació i esforç durant aquest període que enguany acaba a: Maribel Pena (Girona), Montserrat Sidera (Presidenta), Prudenci Merayo (Baix Llobregat), Pilar Martínez (Grup de dones) i Jorge Romero (Iniciació).

Esperem que el relleu d'aquestes tasques siguin ben aviat assumides per altres militants disposats al servei de

totes les persones del moviment, del món obrer i de l'església.

Tu al Bierzo fa bastants anys que vas sentir aquesta crida al compromís. Com vas viure en ple franquisme la situació de la classe obrera?

Al principi de la dècada

Com a cristià, vas militar en alguna organització eclesial?

Vaig començar a conèixer més endavant el moviment obrer de caire cristià, el que aleshores es deien "moviments de base" com la JOC, HOAC i d'altres, que en aquella època eren les úniques or-

dels 60 del segle passat vaig sentir parlar, per primera vegada, del Moviment Obrer, i jo em preguntava què devia ser això. En sentia parlar en grups molt reduïts, quasi en família i amb veu molt baixa; hi havia molta por per la situació política del moment.

ganitzacions que mitjanament estaven permeses, per ser organitzacions de l'Església, tot i que el Règimen i sectors de la jerarquia eclesial no ho veien amb bons ulls i no els feia gaire gràcia. Es sentien frases com "comunistillos de sacristía" entre altres; i de fet ▶

▶ militants d'aquests van patir la repressió politicopolicial, laboral i també empresonaments, per les seves activitats sindicals, polítiques i socials. En un d'aquests moviments vaig militar-hi uns quants anys; de l'ACO, en vaig sentir parlar quan ja vivia a Barcelona. En el moviment en què vaig estar, la HOAC, vaig descobrir la necessitat de la militància obrera, d'implicar-me en els problemes socials, sindicals..., anomenat llavors "compromís temporal". Més tard ho vaig deixar perquè no estava d'acord en moltes coses. En la clandestinitat vaig militar en un grup polític.

Milites actualment en alguna organització política o sindical?

Després de la mort del dictador i de la posterior transició mai he estat en cap partit, perquè no hi creia, ni crec en ells, ni en cap sindicat, perquè cap no em convenç, malgrat participar llavors en accions puntuals a l'empresa on treballava. Sempre, però, he estat i estic implicat en associacions, com ara l'Associació de Pares de l'escola on estudiaven els meus fills (allà vaig conèixer en Lleonard Ramírez). I sobretot a les associacions de veïns i moviments socials.

Com vas conèixer l'ACO?

Vaig conèixer l'ACO entre l'any 88-89, a partir de la proposta d'en Lleonard Ramírez i mossèn Vidal de participar en un equip de RdV i com ja feia temps que no en feia, m'interessava. En aquella època el grup anomenat Magòria es reunia a Sant Medir; vaig començar primer com a observador i finalment, passat un quant temps, vaig decidir quedar-me.

Per què vas decidir acceptar la tasca de responsable de zona?

Ara fa quatre anys la Montse Ribas em proposà agafar la responsabilitat de zona per rellevar l'Enric Blasi que ja havia complert el cicle de quatre anys. En principi li vaig contestar que no em veia preparat ni en condicions d'agafar una responsabilitat d'aquest tipus, després, però, vaig fer la següent reflexió: "A mi els moviments m'han donat molt, perquè des de jove em van fer descobrir la necessitat d'implicar-me en la lluita obrera, una altra manera de veure el món..., a l'ACO, a través de la RdV en grup, les trobades de Setmana Santa i altres trobades, he anat canviant actituds personals, amb els companys de treball, a la família, amb el veïns, també he anat descobrint en profunditat les meves creences i viure la meva fe d'una altra manera fora de la tradicional, a adquirir uns coneixements que d'una altra manera no tindria, en fi a ser més persona." Després de fer tota aquesta reflexió, vaig pensar que estava en deute amb el moviment, i com ja m'havia jubilat era el moment de dedicar-li part del meu temps; a més treballant en equip amb la Montse, amb la seva empena i coneixement del moviment, no em seria gens difícil compartir aquesta tasca.

Aspectes positius de la teva tasca de responsable?

Penso que més que donar jo he rebut, ara conec més el moviment per dins, el funcionament, les necessitats reals que abans no coneixia. Considero el més important les relacions humanes, conèixer moltes persones, gent amb una dedicació extraordinària

d'ajuda desinteressada, he descobert que, de vegades, no cal intentar grans coses, les coses petites fetes amb dedicació són positives. També hi ha persones que no es veuen i que realitzen tasques importants. Tots aquests testimonis m'han ajudat i m'han enriquit com a militant i com persona.

Has trobat alguns aspectes negatius?

Sí certament, també he vist coses no tan positives, fins i tot negatives, jo mateix, encara que no ho sembli, sóc molt còmode i de vegades deixo de fer coses per mandra. La perfecció no existeix i els que estem dins de l'Església no sempre donem o donen testimoni, i cometem i cometem molts errors. No sempre en l'acció es lluita contra la precarietat, les paraules moltes vegades són molt maques, però nosaltres i d'altres som sempre acollidors?

Què els diries als qui ara haurien de prendre alguna responsabilitat dins del moviment?

Ara, després de la meua experiència com a responsable de zona, animo aquell o aquella militant, que quan puguin, facin aquesta experiència de responsabilitat. És una tasca encoratjadora i molt gratificant.

Fins aquí una petita mostra del que podríem haver parlat amb tothom que ha fet l'experiència de la responsabilitat al moviment i que ha considerat que aquest servei no és cap compromís de segona categoria sinó un compromís durant un temps d'una gran importància tant per al moviment com per a la classe obrera i la seva evangelització.

Un dia en la vida de...

Eulàlia Arfelis, mare de família i professora

GRUP RODALIES – ZONA MONTSERRAT

La meva jornada comença sempre el dia abans. En una casa amb cinc fills, d'entre quinze i dos anys, has de deixar preparades moltes coses el dia abans perquè l'endemà tot marxi. Que si deixar fet el dinar, que si preparar-me les classes que hauré de fer, que si fer alguna cosa especial de roba o menjar per algun nen que marxa d'excursió o té una activitat extra, etc.

Al llevar-se, a quarts de vuit, tot ha d'anar sobre rodes, hi ha el temps just per rentar-se i vestir-se, beure un got de llet i donar les últimes instruccions, repetides vint vegades: "agafa això..., recorda que..., digue-li a..., et vindré a buscar a...". Jo marxo a quarts de nou amb en Pau, el petit de la colla que a l'anar a l'escola bressol pot entrar abans. Els dos que van a l'escola, en Joan i la Mercè, els porta el seu pare, en Ton, o alguna família amiga de la mateixa escola que els passa a buscar i els dos de l'institut, la Maria i l'Andreu marxen sols a les vuit.

Arribo a les nou a Santa Coloma de Gramenet. Allà m'esperen les onze dones que reben el curs d'auxiliar d'infermeria en geriatrica. Aquest curs els ha d'ajudar a tornar a incorporar-se al mercat laboral. Massa sovint són dones amb situacions personals i familiars complicades. Conèixer realitats complicades em fa tocar més de peus a terra i valorar més la meva situació privilegiada.

Torno a casa cap a quarts de tres. Els dos grans estan acabant de dinar i jo m'incorporo a la taula. Ens intercanviem

quatre paraules perquè ells marxen a les tres per tornar a l'institut. És poca estona, però m'agrada compartir allò que avui per ells ha estat important, o simplement estar amb ells. En una casa amb tanta colla és difícil trobar moments per a cadascú i el migdia és per als grans.

Quan acabo de dinar, pujo al terrat a treure la roba estesa, preparo els berenars, començo a preparar el sopar i marxo a buscar en Pau a l'escola bressol a dos quarts de cinc. D'allà marxem a buscar el Joan i la Mercè que surten a les 5h. Des d'ara i fins a l'hora de sopar és l'estona de les extra escolars. Començo un recorregut fins a l'escola de música, el bàsquet, la catequesi, la coral, etc., deixant i anant a buscar els meus fills. Cada dia és un horari i un recorregut diferent. Val a dir, però, que els nens grans ja vénen sols i sovint també col·laboren, amb més o menys ganes, en aquest entrar i sortir de casa anant a buscar o a portar els seus germans.

De 8 a 2/4 de nou comencem a sopar. No hi som tots però la taula està parada per a tots set. El Ton arriba amb l'Andreu de futbol i la Maria arriba de música amb una amiga i la seva mare. Els grans s'afegeixen al sopar. És l'única estona del dia que coincidim tots i tenim ganes d'explicar-nos coses. En Joan tomba el got de l'aigua, la Mercè diu que no es pensa menjar el carbassó, en Pau que ja ha sopat diu que vol més peix, sona el telèfon demanant per la Maria (avui ens hem oblidat de despenjar el telèfon men-

tre sopem), l'Andreu diu una tonteria i ens fa riure a tots... Tot i que pugui semblar un caos, sovint és el millor moment perquè estem tots junts i ens expliquem el que ha donat de sí el dia, encara que de vegades també és el moment de les baralles i les discussions.

A partir de les nou comença el temps per anar al llit. De manera gradual tots els nens van a dormir.

M'agrada dedicar un últim moment del dia a cada un dels nostres fills i d'acompanyar-los al llit. Amb en Joan i la Mercè, a vegades és un petó i bona nit. D'altres és estar-hi una estona i mentre els acotxes preguntar de què podem donar gràcies a Jesús.

Mentrestant, els dos grans acaben de fer els deures o llegeixen. També amb ells els dic abans d'anar dormir que donin gràcies a Déu per tot el que els ha donat el dia. Em responen amb un "sí mare..." arrossegat. Si tenen ganes d'explicar més coses, tot són orelles perquè en aquestes edats qualsevol ocasió és bona.

Cap a les onze, a casa hi ha silenci. Recullo les joguines que en Pau ha anat escampant, Cavalls Forts que han quedat oberts sobre el sofà, posem una mica d'ordre a la casa, netegem la cuina... i totes aquelles coses que ja he citat a l'inici. Ara és l'estona per al Ton i per mi. Tot i sabent que és la més important, massa sovint és la més curta perquè el cansament i la son apreten. Me'n vaig a dormir tot resant el Pare Nostre. Com diuen Els Pets: "Demà m'espera un nou dia a punt d'estrenar."

Carta abierta al Papa

CLAUDE LACAILLE

Te dirijo esta carta porque necesito comunicarme con el pastor de la Iglesia Católica y no existe ningún canal de comunicación para encontrarte directamente. Me dirijo a ti como hermano en la fe y en el sacerdocio, puesto que hemos recibido en común la misión de anunciar el Evangelio de Jesús a todas las naciones. Soy sacerdote misionero de Quebec (Canadá) desde hace 45 años; me comprometí con entusiasmo al servicio del Señor cuando empezó el Concilio Ecuménico Vaticano II.

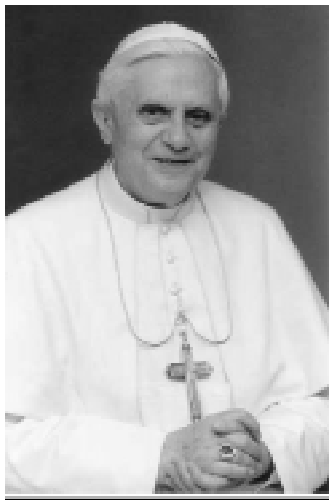
He estado siempre ocupado en un trabajo próximo a los ambientes particularmente pobres: en el barrio Bolosse, en Puerto Príncipe (Haití), bajo François Duvalier, después entre los quichuas en el Ecuador y, finalmente, en un barrio obrero de Santiago en Chile, durante la dictadura de Pinochet.

Después de haber leído el Evangelio de Jesús durante mis estudios secundarios quedé impresionado por la multitud de pobres y tullidos de la vida de los que se rodeaba Jesús, mientras que los numerosos sacerdotes que nos acompañaban en aquel colegio católico sólo nos hablaban de moral sexual. Yo entonces tenía quince años.

La teología de la liberación es una mezcla errónea de fe y política? En el avión que te traía al Brasil, una vez más has condenado la teología de la liberación como un falso milenarismo y una mezcla errónea entre Iglesia y política. He quedado profundamente molesto y me he sentido herido por tus

palabras. Ya había leído, y releído, las dos instrucciones que el excardenal Ratzinger había publicado sobre esa teología; allí la describes como un espantapájaros que no representa nada en mi vivencia y convicciones. No he necesitado leer a Karl Marx para descubrir la opción por los pobres. La teología de la liberación no es una doctrina o una teoría; es una manera de vivir el Evangelio en la proximidad y la solidaridad con las personas excluidas y empobrecidas.

Es indecente condenar así públicamente a los creyentes que han consagrado su vida –y

somos decenas de miles de laicos y laicas, religiosas y religiosos y sacerdotes de todas partes – los que hemos seguido el mismo camino. Ser discípulo de Jesús es imitarlo, seguirlo, actuar como él obró. No comprendo este encarnizamiento y esta hostilidad respecto a nosotros. Justo antes de tu viaje al Brasil, redujiste al silencio y excluiste de la enseñanza católica el padre Jon Sobrino, teólogo comprometido y sacrificado, compañero de los jesuitas

mártires de El Salvador y de monseñor Romero. Este hombre de setenta años ha servido con valor y humildad a la Iglesia de América Latina con su enseñanza. Es una herejía presentar a Jesús como hombre y sacar las consecuencias?

Viví la dictadura de Pinochet en Chile, en una Iglesia valientemente guiada por un pastor excepcional, el cardenal Raúl Silva Henríquez. Bajo su gobierno, acompañamos a un pueblo asustado, aterrorizado por militares fascistas católicos que pretendían defender la civilización cristiana occidental torturando, secuestrando, haciendo desaparecer y asesinando. Viví aquellos años en La Bandera, un barrio popular particularmente afectado por la represión. Sí que escondí a gente; sí que ayudé a personas a escapar del país; sí que ayudé a otras a salvar su piel; sí que participé en huelgas de hambre. También consagré aquellos años a leer la Biblia con la gente de los barrios populares y centenares de personas descubrieron así la Palabra de Dios que les ofrecía enfrentar la opresión con fe y valor; yo estaba convencido de que Dios les acompañaba. Organicé comedores populares y talleres artesanos para permitir que antiguos prisioneros políticos reencontraran un lugar dentro la sociedad. Recogí cuerpos asesinados del depósito de cadáveres y les di una sepultura digna como seres humanos. Promoví los derechos de la persona con riesgo de mi integridad física y de mi vida. Sí, la mayoría de las víctimas de la dictadura eran marxistas y nos hicimos bien próximos ▶

► porque aquellas personas eran nuestros prójimos. Y juntos cantamos y esperábamos el final de aquella ignominia. Soñábamos también juntos la libertad!

Qué habrías hecho en mi lugar? Por cuál de estos pecados quieres condenarme, hermano Benito? ¿Qué es lo que te cae tan mal en esta práctica? ¿Se encuentra muy lejos de aquello que Jesús habría hecho en las mismas circunstancias? ¿Cómo piensas que me encuentro cuando escucho tus repetidas condenas? Ahora, como tú, llego al final de mi servicio ministerial y esperaba ser tratado con más respeto y afecto de parte de un pastor. Pero tú me dices: «No has comprendido nada del Evangelio. Todo esto es marxismo! Eres un ingenuo». ¿No hay mucha arrogancia en tus palabras?

Tras veinticinco años regresé a Chile a ver a mis amigos del barrio; setenta vinieron a recibirme en enero y me acogieron fraternalmente e incluso me dijeron: «Viviste con nosotros como uno más; nos acompañaste durante los peores años de nuestra historia. Fuiste solidario y nos estimaste. Por eso es por lo que nosotros te estimamos tanto!» Y aquella misma gente trabajadora añadía: “Hemos sido abandonados por nuestra Iglesia. Los sacerdotes han vuelto a sus templos; ya no comparten más con nosotros, ya no viven entre nosotros.”

En Brasil ha sucedido la misma realidad: durante veinticinco años se ha ido reemplazando un episcopado comprometido con los labradores sin tierras y los pobres de las “favelas” de las grandes ciuda-

des por obispos conservadores que han combatido y rechazado a miles de comunidades de base, dónde la fe era vivida cerca de la vida concreta. Así se ha provocado un vacío inmenso que las Iglesias evangélicas y pentecostales han llenado enseñada, incluso integrándose en medio del pueblo. Y son centenares de millares los católicos que se pasan a estas comunidades.

Querido Benito, te suplico que cambies tu mirada. No tienes la exclusiva del Soplo divino; es toda la comunidad eclesial la que se encuentra animada por el Espíritu de Jesús. Te lo pido, arrincona tus condenas; tú serás juzgado pronto por el Único autorizado a clasificarnos a la derecha o a la izquierda, y sabes tanto como yo que nuestro juicio se hará sobre el amor.

Fraternalmente.

La salut i el problema okupa

CESC CÓN SOLA I ÀLVAREZ
MILITANT I CONSILIARI ACO ZONA VALLÈS OCCIDENTAL

Moltes vegades molts de nosaltres ens hem preguntat les raons per les quals una sèrie de joves de diverses tipologies es retroben plegats en una lluita que sovint esdevé incompresa: m'estic referint, evidentment, als okupes. Uns els cataloguen per qüestions ideològiques, altres perquè els titllen de violents, altres perquè són uns inadaptats..., i tot plegat, perquè han pres una decisió que els fa diferents. En el rerefons hi ha una decisió que afecta la qüestió econòmica en tant que sembla qüestionar la propietat privada, sancta sanctorum del sistema neoliberal, neocapitalista; com diria Cervantes en el Quixot: “Con la Iglesia hemos dado, Sancho.”

Aquesta actitud provoca, en tots els sentits de la paraula,

alguns: els posa nerviosos ja que pot despertar simpaties i fer trontollar l'ús de les seves propietats privades. Malgrat tot, ells se senten emparats per la salvaguarda de la llei; evidentment, com dirien alguns, la legalitat vigent protegeix la propietat privada en totes les seves formes. A altres, els provoca perquè els fa despertar sentiments inconfessables, ells ja han quedat sotmesos al sistema i pensen que tothom hauria de participar en aquest sotmetre's majoritari. I altres, en canvi, simpatitzen amb els okupes per la problemàtica que ells mateixos, els seus fills o la gent jove estan patint, davant la impossibilitat de poder comprar un habitatge per viure.

El problema okupa, per a molts, té diversos fonaments o

explicacions. Aquest problema no només neix, doncs, provocat per la terrible pujada de preus de l'habitatge i, per tant, de la mala distribució i ús de la propietat privada, sinó també de les causes que motiven que aquest desequilibri s'aguditi sempre en favor dels que més tenen. I és aquí, quan apareix la cruel responsabilitat de tots i sobretot de molts polítics, que s'han mantingut muts durant molts anys davant d'un sistema econòmic neoliberal i neocapitalista que en aquest tema s'ha posat les botes. Quins són els criteris que permeten entrar en la llista de control de l'IPC que és el que regula l'equilibri entre sous dels treballadors i els preus dels productes en el mercat? Per què el preu dels pisos no està en aquesta llista, possi- ►

▶ bilitant d'aquesta manera l'abús i descontrol, bestial descontrol, que enriqueix els rics i empobreix els pobres i que ensenya a viure de l'especulació? Hem de tenir en compte que el preu del pisos des de l'any 1984 s'ha multiplicat com a mínim per deu cosa que, evidentment, no podem dir del sous. Hi ha hagut una gran pèrdua adquisitiva per part del treballadors, cosa que no ha estat suficientment explicada per ningú. Per què els partits polítics no han inclòs fins ara, ahir mateix, cap política envers aquest tema? No seria necessària una regulació més justa i equilibrada? Quins interessos hi ha al darrere que impedeixen prendre una decisió en aquest sentit?

La pregunta és ara, quina és l'actitud més saludable per

afrontar tot això? Qui viu més saludablement la seva existència? Per molts, l'actitud sana és aquella que assumeix per principi la realitat tal com és; dit altrament, l'actitud sana seria la que ens portaria a valorar el lucre i la competitivitat sota el rerefons del consum, paraules màgiques pel sistema. Viure saludablement la nostra existència és assumir conscientment o inconscientment el sistema i viure del seus valors, gaudint, doncs, del consum i pel consum. Evidentment des d'aquesta perspectiva, els okupes s'enfronten visceralment al sistema i aquest s'encarregarà d'emmalaltir-los al títol d'ideològicament equivocats, de violents, de inadapats...

Jo em plantejo la veritat de

tot això. El problema okupa és un problema que neix de la mateixa naturalesa de l'home, és un problema intrínsec a l'home. Neix de la capacitat de lluita, de rebel·lia, davant d'una injustícia que esdevé insostenible per mantenir la qualitat de vida. Per tant, està afectant la salut en tant que està afectant aquesta unitat antropològica que és la persona i l'harmonia de les dimensions física, social, psicològica. La qüestió del sentit de l'existència, qüestió antropològica per excel·lència, és per a mi clau. Quin sentit donem a la vida nosaltres i els nostres joves? Ara per ara, plantejar-se aquesta pregunta i intentar respondre-la, és per a mi l'actitud més saludable que puc esperar d'una persona i d'una societat.

Jornades contra la tortura

19 i 20 d'octubre del 2007

Palau de la Virreina – La Rambla, 99 – Barcelona

Divendres 19 d'octubre 18 h

PRIMERA TAULA: No torturar, per què? Per què torturar?

“És intel·ligent torturar?” - Emili Chalaux, president de l'ACAT-Catalunya/Espanya.

“La immoralitat de la tortura” - Josep M. Terricabras, catedràtic de Filosofia a la Universitat de Girona.

Col·loqui

Descans

SEGONA TAULA: La dignitat humana en les legislacions actuals i a la pràctica

“La reobertura del debat sobre la tortura” – Emília Bea, advocada i professora de la Universitat de València.

“La prohibició de la tortura: legalitat i realitat a les pre-

sons catalanes“ Iñaki Rivera, director de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona.

“Agressions i maltractaments a immigrants”, Begoña Sánchez, portaveu de SOS Racisme Catalunya.

Col·loqui.

Dissabte, 20 d'octubre 9.30 h

PRIMERA TAULA: La impunitat

“La impunitat a l'Estat espanyol, avui” - Lluïsa Domingo, advocada, presidenta de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona.

“Necesidad de la memoria histórica” – Carmen González,

advocada argentina, defensora dels Drets Humans, esposa d'advocat desaparegut.

Col·loqui.

SEGONA TAULA: Afectats directes

Vivències de víctimes i familiars de torturats: Manuela Díaz Andrade i Susana A.

Col·loqui.

Descans

PROJECCIÓ DOCUMENTAL:

Tortura, més enllà del dolor guanyador del premi UNDA al Festival de Televisió de Montecarlo, 2000.

DEBAT sobre el documental amb la participació del seu realitzador, Ricard Belis.

Reflexiones después de la lectura de *Diez valores éticos* de Joan Bestard

MANOLITA OLMOS I JAUME RIBAS
GRUP CORNELLÀ RIERA - ZONA BAIX LLOBREGAT

Debemos recordar la capacidad de decir "NO", reanudar la crítica de nuestras sociedades (satisfechas y adormecidas), despertar la conciencia anestesiada por la publicidad. Una sociedad en la que falta sensibilidad ética y capacidad crítica para poder detectar cuales son los fallos en contra de la solidaridad.

-NO a "todo vale", en una sociedad apoltronada en la corrupción y en el engaño, a la que solo le interesa tener MÁS.

-NO a una sociedad sin valores, sin ideales que se rige por el principio: "El hombre es un lobo para el hombre".

-NO a una sociedad sin horizontes donde sólo importa disfrutar de los bienes materiales, en el más absoluto conformismo.

-NO a una sociedad indiferente, acostumbrada ya a la crueldad.

José Saramago ha afirmado: "Los seres humanos nos hemos convertido en monstruos de la indiferencia". Nos vamos acostumbrando a todo y nos volvemos duros e insensibles. Nada ni nos maravilla ni nos asusta.

Cuando esto sucede deberíamos preguntarnos:

-¿Qué modelo de hombre y de sociedad estamos construyendo?

-¿Qué proyecto de hombre y sociedad queremos en el futuro?

Somos víctimas y cómplices de nuestra miseria.

-Eleva la sociedad con cotas más altas de humanización. Si de verdad deseamos una sociedad más humana, más justa, todos deberíamos aportar iniciativas concretas para la construcción de una ética civil, donde las personas tengan dignidad y no precio.

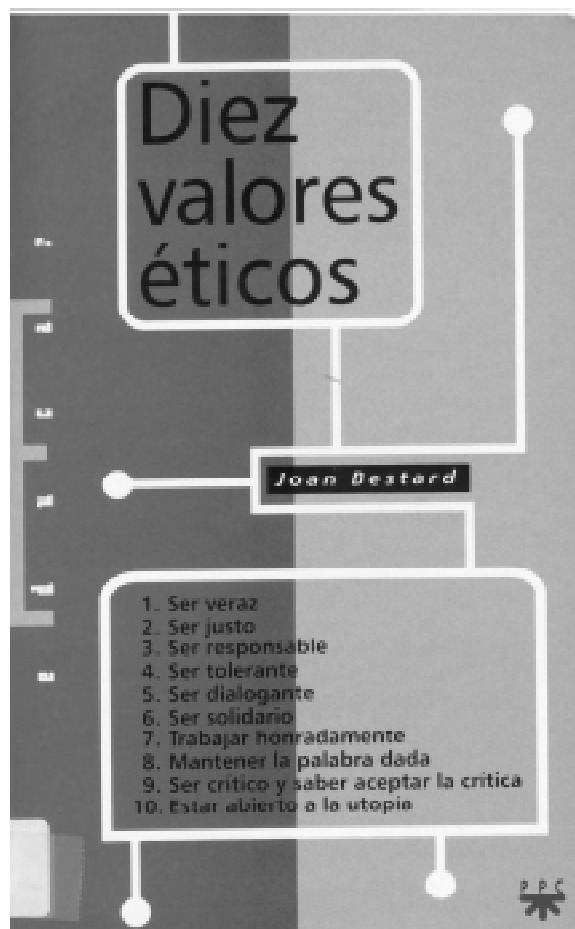
- En nuestra sociedad se echa en falta los terrenos de este mínimo ético. Sin una ética, nuestras ciudades son una jungla y sólo los "sin escrúpulos" se mueven y actúan sin cortapisas por la ausencia de conciencia cada vez mayor en todos los ordenes de la vida.

- Cuando los grandes valores éticos fallan, las virtudes quedan tergiversadas, lo bueno parece tonto y lo malo va a sus anchas.

- Sin un sólido fundamento de ética, la sociedad se derrumba, el egoísmo y la corrupción

se apoderan de ella y sólo interesa acaparar a cualquier precio.

Todos conocemos infinidad de hechos que salen en nuestras revisiones de vida de corrupción, de falta de solidaridad y de honradez en la comunidad, en el trabajo. Tener, cada vez, se hace más importante que ser. Comprobamos que esto se consigue aunque se tenga que luchar a cual- ▶

- Nuestro mundo es todavía terriblemente injusto en muchos aspectos. El abismo, entre los países ricos y pobres es cada vez mayor.

- Hay que introducir en la cultura y en las vivencias unos principios, valores, actitudes y comportamientos que nos hagan más humanos. Una sociedad democrática, no cerrada ni egoísta, sino abierta a los valores de la verdad, de la justicia y de la solidaridad.

Famílies solidàries

TONI FERRER, NÚRIA ESTRUGA
GRUP PUJÓS X - ZONA BAIX LLOBREGAT

Aquesta tarda de diumenge hem quedat amb els nostres amics Ivonne, Carlos i el seu peque, en Miguel Ángel. Fa bo i anirem a un parc guapo que hi ha no gaire lluny de casa perquè els nanos (el seu i la nostra) juguïn i els grans puguem fer una estona de sana xerradeta.

Els nostres amics viuen al barri. Això no és un fet especial. Tampoc ho és que no hagin nascut a Catalunya sinó a un país d'Amèrica del Sud on les coses no van gaire bé. No és especial la seva història de lluita, desarrelament, solitud, dificultat per trobar una feina relacionada amb la seva formació, ni una que els permeti guanyar el suficient per viure, l'emboïllat de compartir un pis amb molta gent, ni ho són les seves il·lusions, esperances, ganes de conèixer... El que sí que és especial és la forma com ens hem conegut.

Càritas Diocesana, veient que certes necessitats d'algunes famílies amb fills no es poden resoldre des de serveis socials

(tenir referents al barri, conèixer els recursos de lleure, poder fer-se càrrec dels fills en algun moment puntual...), ha endegat el projecte de Famílies Solidàries, que consisteix a aparellar dues famílies que visquin al mateix barri per fer una acció d'acompanyament i suport durant un cert temps. La família solidària ha de tenir una certa estabilitat com a estructura familiar, econòmica i horària, tenir certes habilitats i aptituds per a la cura i relació amb infants. Càritas busca la família més compatible en cada cas, es concreten uns objectius i es signa un document de compromisos per part de les dues famílies.

En el nostre cas la major dificultat és l'escassa disponibilitat horària que tenim entre setmana. El major goig és que a partir d'una situació una mica "institucional", ha esclatat l'amistat: tenim uns nous amics, i malgrat que som força diferent: cultures, oficis, etc; tenim moltes coses en comú: la preocupació per la criança dels

fills, les ganes de passar-ho bé sense gastar gaire diners... Amb ells la relació és molt fàcil i agradable. Alhora estem redescobrint el barri i estem en contacte amb una realitat que de tan a prop com la tenim és molt fàcil girar la vista i no mirar-la.

És això una part del que en diuen interculturalitat? Es tracta d'implicar-nos en les situacions precàries? Tot plegat una mica, però la veritat és que no pensem en res d'això quan compartim una bossa de patates o veiem els nanos riure com uns bojós mentre es tiren per un tobogan.

Darrere aquest projecte hi ha el suport i el seguiment de Càritas que està buscant més famílies per estendre l'experiència i fa una crida concreta als militants de l'ACO. Per a més informació podeu trucar a la secretaria del nostre moviment, o bé parlar amb nosaltres (a Rivadeneira us donaran el nostre telèfon) o bé contactar amb la Rosa Clua o la Marta Sanchis de Càritas Barcelona al tel. 932 687 910.

► quier precio. El enriquecimiento fácil, sin escrúpulos.

En nuestro caso, la ética del militante cristiano debe ser mucho más exigente. Si un cristiano no es una persona justa, responsable, solidaria..., no es creíble porque primero tenemos que ser personas con valores éticos básicos.

Los valores evangélicos nos ayudan a ser más humanos, más tolerantes, más humildes y más responsables con los problemas de nuestro entorno. La religión sin ética es hipócrita.

Hoy más que nunca se habla de crisis de valores, que los mayores percibimos mucho más. ¿Cómo salir de esta crisis?

Creemos que esforzándonos, construir entre todos, desde nuestro comportamiento de cada día con la familia, con nuestros compañeros y trabajando por una ética donde la dignidad de la persona se tenga en cuenta.

Deseamos que leáis este libro por el bien que os puede hacer profundizar en una

forma de vida basada en la justicia, la paciencia, la veracidad, la bondad, la servicialidad, la humildad y la firmeza.

Aprender a amar, implica cosas muy concretas, no es una simple teoría.

El libro trata de los diez valores éticos siguientes: ser veraz, justo, responsable, tolerante, dialogante, solidario, trabajar honradamente, mantener la palabra dada, ser crítico, saber aceptar la crítica y estar abierto a la utopía.

“Vine’m a veure i saluda a tothom que pregunti de la meva part”

GRUP DE SANTA MARGARIDA DE MONTBUI

Amb aquesta frase i la seva alegria la Rosa Marimon Casanellas, la Rosita, s’acomia da a la porta de la Llar del St. Crist d’Igualada.

Als seus quasi 80 anys ha pres la decisió d’anar a una residència. Aquesta dona compromesa i lluitadora ens ha deixat la seva petjada i el seu testimoni... Al llarg d’aquests anys amb ella al grup de l’ACO de Santa Margarida de Montbui hem conegut i compartit la seva experiència vital.

La seva vida no ha estat fàcil, a ella li va tocar viure com a dona el període de la dictadura. Ella, malgrat les dificultats familiars, va aprendre a llegir i a escriure (fa una d’aquelles lletres que ja ningú fa), va tirar endavant vuit fills en aquells temps que l’home manava molt i no col·laborava tant. Va ser una de les primeres dones que va tenir el permís de conduir i, per si no tenia prou feina, a l’estiu anava a fer colònies amb nens discapacitats. I va ser capaç de portar endavant una separació matrimonial quan encara no estava ben vist.

La Rosita va ser la primera dona presidenta del sindicat del tèxtil a Igualada. A nivell polític estava, i encara ho està de manera més honorífi-

i perquè l’estimem i sabem que li farà gràcia llegir aquestes línies.

Rosita, que aquesta nova etapa de la teva vida estigui ple-

ca, al Partit Socialista. A Igualada a través de l’Entesa. I des de molts anys ha estat militant de l’ACO.

Volem, com a dones i militants, donar-li les gràcies pel seu testimoni, la seva experiència i el seu compromís militant i ho volem fer amb aquest reconeixement a la seva trajectòria

na d’altres descobriments, que cada dia quan miris per la finestra de la teva habitació la vista d’Igualada t’ompli de joia, que l’hort sigui un espai d’esbarjo i feina.

Ja ho saps, et vindrem a veure i a tothom que ens preguntis per tu li donarem records de part teva.

AGENDA

Després de l’experiència de Còrdova
i Madrid...

Trobada d’intercanvi a Bilbao

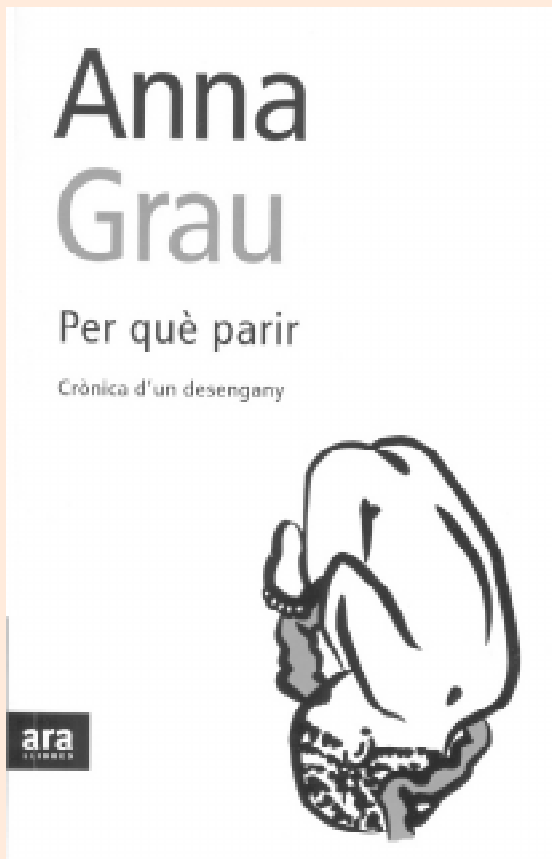
De l’1 al 4 de novembre

Més informació

a la pàg. 12 d’aquest butlletí

a la secretaria de l’ACO

i a <http://intercambio.wordpress.com>

Per què parir. Crònica d'un desengany

ANNA GRAU

Badalona, Ara Llibres, 2007

132 pàgines

L'autora ens diu que "la maternitat és un disbarat tècnic per a qualsevol dona occidental que pretengui ser mínimament conseqüent amb anys i panys de sacrificis per tenir una feina interessant, independència econòmica, llibertat d'entrar i sortir, de fer i desfer relacions, fins i tot d'estar físicament estupenda passats els trenta, els quaranta i els cinquanta...". Aleshores, per què parir?

L'Anna Grau és una dona que havia jurat no tenir fills mai de la vida, fins que va canviar d'opinió per sorpresa, i n'està contenta. Aquest és un llibre adreçat sobretot a dones, especialment a les que han decidit no parir. Potser vol que canviïn d'opinió.

El seu plantejament és que moltes dones van patir molt per tenir sentit i dignitat per elles mateixes, per conquerir el dret de NO ser mares.

Potser comença a haver-hi una nova generació de dones (el que s'ha anomenat neofeminisme) protagonitzant una silenciosa revolució per conquerir també el dret contrari? El de ser mares, amb tot en contra?

Déus, creences i neurones: un acostament científic a la religió

RAMON M. NOGUÉS

Barcelona, Fragmenta, 2007

283 pàgines

Prendre's seriosament la religió –se sigui religiós o no– és un signe de respecte a la realitat. Més que més perquè la religió –com totes les grans experiències humanes– és capaç del més eminent i del més deficient. Aquest llibre vol ser un homenatge a la religió ben constituïda i un antídol envers la religió degradada. Perquè una manifestació religiosa digna, culturalment compatible i intel·lectualment qualificada pot ser un referent interessant i suggerent del coneixement imperfecte de Déu.

Ramon M. Nogués (escolapi i catedràtic de biologia de la Universitat Autònoma de Barcelona) –amb claredat, agilitat i saviesa– tracta temes tan diversos com ara el paper del cervell en l'experiència religiosa, les situacions frontereres entre la mística i la patologia, l'estatut científic de la religió, la crítica excessiva de la religió, el valor evolutiu de les creences, les aportacions més recents de la neurologia, el desafiament del pluralisme religiós, el contrast entre espiritualitat i religió, els discursos religiosos sobre la sexualitat, la discriminació religiosa de la dona i la institucionalització del sagrat.

